

Schuilen in de klankbuik

Muziek bepaalt het leven van *Ewa Maria Wagner*. Aflevering 1: het warme bad van Sibelius' derde symfonie.

Het podium lijkt wel een droom. De afstanden tussen de lesse- naars zijn zo ruim dat ik de nei- ging heb om slalomend te lo- pen. Maar ik ben hier op mijn werk, in mijn linkerhand de altviool, in mijn rechter de strijkstok, dus ik ga netjes zitten. Onze di- recteur doet zijn best om een feestelijke toespraak te houden. 75 jaar bestaan is niet niets. Maar hoe ik me ook inspan, ik luister niet. Uit verveling begin ik de meters tus- sen hem en mijn plek te tellen. Vijftien? Zestien? Ik kom er niet uit.

Gelach, applaus, eindelijk mogen we repeteren. Maar iedereen is nog met licht en afstand bezig. Ik verschuif mijn stoel en vlij mijn handen om mijn instrument. De handen van de dirigent gaan omhoog en we maken waar het jubileum om draait: muziek! Ik spring in het warme bad van Si- belius' derde symfonie. Maar het bad is koud. We zijn allemaal solisten ge-

worden, mijn groep versnipperd in de ruimte en de akoestiek is ineens een vij- and. Ik kijk op en zie verbazing en ongeloof in de ogen van mijn vakgenoten, maar mij doet dit deugd. Hier kan ik iets mee.

Mijn innerlijk gemopper smelt tout de suite, de harmonieën van de onbekende

Mijn vingers tikkelen op de snaren de fijne Sibelius-loopjes die tot één geheel zwellen

symfonie, hoe sober ook, spreken mijn zinnen aan.

Het teveel aan wereldnieuws laat ik achter me. Ik schuil in de klankbuik op zoek naar een gezamenlijke vrijplaats waar muziek ons dagelijkse bestaan garandeert. De akkoorden toveren iets van het Noorder-

licht 'tehoorschijn', het is nog teder, on- grijpbaar. Mijn vingers tikkelen op de sna- ren de fijne Sibelius-loopjes die tot één ge- heel zwellen en schitteren.

Omzwachteld door de muziek dag- droom ik, de zwarte noten op het witte pa- pier veranderen in zwart-witfoto's. Het jaar 1945, het geboortjaar van het orkest, mengt zich met 2020, de symfonie over- brugt tijd en mensen. Sibelius' muziek husselt oude orkestkiekjes in mijn hoofd. Herken ik nog iemand? Hoe oud zullen de jongste musici van toen nu zijn? Onwille- keurig denk ik aan 'onze' Bernard Haitink. Heeft hij deze symfonie hier uitgevoerd? Misschien waren ze op tournee in Finland! Een foto van hem in een vliegtuig schuift voor mijn geestesoog. De in de compositie gestolde tijd wordt vanzelf een feest. Ik dein met mijn collega's mee en kom weer aan in het nu.

Ewa Maria Wagner is altvioliste en schrijfster.